

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνηκακόσα πέντε,
τὰ κουνῶμε κ' ἐν κουνιένται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὅ κ' τῷ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—ὅ ἐκ' αὐτὰ φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γγῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δεν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Ἀπρίλη τριανταμία,
μεγάλαν σάχλα καὶ νηνεμία.

Ἐνενηντα κ' ὀκτακόσα,
Ρωμηοσύνη ναυτιῶσα.

Ἐξυμνεῖτε τοὺς αἰῶνας
τοῦ Σταδίου τοὺς ἀγῶνας.

κ' ἡ Βασίλισσ' Αλεξάνδρα
νικητὰς βραβεύει μόνη.

Τρέχουν φίλαθλα παιδιὰ
κ' ἀπὸ τὸ δικό της χέρι
πέρνουν δάφνινα κλαδιὰ,
καὶ τὸ γένος ὅλον χαίρει.

Κ' ἄναψε, βρὲ Φασουλῇ μου, τῶν Ρωμηῶν τὸ κρῶνον αἷμα
σὰν τῆς ἀσφαλείας σπέρτο,
μόλις εἶδαν τέτοιο Στέμμα
δάφνη νὰ σκορπᾷ καὶ μύρτο.

Κατεφλέγετο κ' ὁ σῖβος,
καὶ μεσουρανῶν ὁ Φοῖβος
φλέγει χεῖλη σὰν κοράλια,
καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια.

Κ' ἀπὸ κάτω καὶ ψηλὰ
χειροκροτημάτων κρότος,
κ' ἀπὸ κούτελα πολλὰ
θρόμβους ἔβλεπε ἰδρωτὸς.

Μ' ἔπιασε κ' ἔμένα τοῖς ἔλλα
κ' ἀνεφώνησα πετῶν:
ὦ πατρίς Ἑλλάς μου, γέλα,
σὺ κοιτῇ τῶν νικητῶν.

Πνεῦμ' ἀρχαῖον σοῦ λαλεῖ,
καὶ λαμπρὸς ὁ Φοῖβος δύνει

Φ.—Εἰς τὸ Στάδιον ἐπῆγες, Περικλέτο μὲ τὸ μοῦσι;
Π.—Ναί, σ' τὸ Στάδιον ἐπῆγα μὲ τοῦ κόσμου τὸ λεφοῦσι.

Φ.—Εἶδες τοὺς φιλάθλους ὅλους;
Π.—Εἶδα, βρέ, τοὺς δισκοβόλους,
εἶδα παίκτης, πύκτας, ἄλλας,
καὶ πολλοὺς ἀντεροβγάλτας.

Πίσω, μπρός, κ' ἀπάνω κάτω
πνεῦμ' ἀρχαῖον ἐπλανᾶτο,
καὶ σὲ στίβους καὶ σφενδόνας
εἶδα τορνευτοὺς λαγόνας.

Εἶδα Λαῖδες, εἶδα Μῆς,
καὶ φαλάκραις γιὰ φανάρια,
εἶδα καὶ πολλοὺς δρομεῖς
μὲ ξυμπόλυτα ποδάρια.

Πᾶς μισέλλην σιωπᾷ
μέσ' σ' τὸ Στάδιον ἐκεῖ,
καὶ τὴν ὄσφρησιν κτυπᾷ
βαρβατὶλ' ἀθλητική.

Εἶδα καὶ τοὺς Βασιλεῖς
καὶ τοὺς πρώτους τῆς Αὐλῆς,
κάθε μας μεγάλον ἄνδρα,
τὴν ἑλγὰ καὶ τὸ κορδόνι,

δόξαν ἀκτινοβολεῖ
στὰς κερκίδας τῶν Σταδίων.

Πάλιν τρόπαια, ζευζέκα,
σοῦ σαλεύουν τὰ μαλά,
πάλιν νίκη δέκα δέκα
τὰς κερκίδας δρασκελῇ.

Φ. — Ποῖον μέγα γεγονός,
φέρον ἐκστασιν φρενός.
Ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀγγλων στεφανώνει κατ' αὐτὰς
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς νικητὰς.

Ποῖος Ρωμηὸς δὲν συγκινεῖται
καὶ ποῖο στόμα δὲν φωνάζει :
παῖδες τῶν Ἑλλήνων, ἴτε
οὐτὴ Βασίλισσα μὲ νάζει ;

Τῆς κοιλάδος τοῦ κλανθμῶνος
διελύθησαν τὰ νέφη...
τῆς ὀλβίας Ἀλβιώνος
ἡ Βασίλισσα μᾶς στέφει.

Τῆς Ἑλλάδος μας ἡ θέσις
βελτιοῦται στὸν αἰῶνα...
ἄνοιξε μαζὶ μας σχέσεις
τῆς Ἀγγλίας ἢ Κορῶνα.

Τὶ χαρά μας !... ἄντε ντέ...
χρυσὴ τύχη μᾶς προσμένει...
Περικλέτο κουτεντέ,
νοιώθεις τοῦτο τί σημαίνει ;

Π. — Καὶ τὸ νοιώθω καὶ τὸ ξέρω
καὶ χαρὰν φρενήρη χαίρω.
Καὶ στῆς δάφναις τῆς Κορῶνας
τῆς τοσοῦτον κραταιᾶς
βλέπω νέους Μαραθῶνας,
βλέπω νέας Πλατιάς.

Φ. — Τὶ νομίζεις, Περικλέτο ; θὰ τὴν πάρωμε τὴν Κρήτη ;
Π. — Ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀγγλων στεφανώνει, βρὲ φωρίτη,
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς νικητὰς,
καὶ ἀμφιβάλλεις καὶ ἐρωτᾷς ;

ἴτε, παῖδες, στὸν ἀγῶνα
μὲ τὸ βῆμα τὸ ταχύ...
τῆς Ἀγγλίας ἢ Κορῶνα
οὐκ βραβεύει μοναχῇ.

Μὲ τοὺς ἥχους τῶν σαλπύγων, μὲ τοὺς ἥχους τῶν τυμπάνων
ἡξιώθημεν στεφάνων
Βασιλίσσης δοξασμένης
πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης.

Ἀπηχῆσατε βροντώδη παλαιῶν Πινδάρων ἔπη,
νίκη γανυρῇ νωπή...

ἡ Βασίλισσα μᾶς βλέπει,
καὶ θέλει νὰ μᾶς πῇ.

Φ. — Γέλασε, φαρμακομύτη,
καὶ τὴν πῆραμε τὴν Κρήτη.
Σεῖς ἀντάρται τοῦ Θερίσου, κατεβάσατε ταυτὰ,
ρίχτε κάτω τὰ ρομάτα σας καὶ δὲν πλάνουνε φωτιά.

Μέσα κάθε σακαράκα,
τὴν ἐπῆραμε τὴν Κρήτη,
μὲ σαρδίνια καὶ μὲ βράκα
φεύγω γιὰ τὸν Ψηλορείτη.

Ἡ Βασίλισσα Ἀλεξάνδρα, Περικλέτο, στεφανοῖ
τῶν Ἑλλήνων τοὺς κροτάφους, τῶν Ἑλλήνων τὰ κρανία,
καὶ θαρρῶ πῶς μετ' ὀλίγον ἰδική μας θὰ γενῇ
τῶν μεγάλων Ἀλεξάνδρων ἡ πατρὶς Μακεδονία.

Ἀρεβαίνω μὲ τὸν νοῦ μου
καὶ τὸ στρώνω στὴν Ροδόπη...
φριτοῦ σας, τέρατα τοῦ Κρούμου,
τοῦ Σαράφωφ παληανθρώποι.

Γερά χαρά μας, Θεοτοράκη,
θὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν Θράκη.
Γερά σου, μαύρη ρεδιγκότα,
τὰ μεγάλα γεγονότα
γίνονται σὰν κυβερνᾷ
τὸ μαλὸ τοῦ Κορδονᾶ.

Περικλέτο μου, μὴ χάσκεις
σὰν ἐμβρόντητος, σὰν βλάκας,
μόνο τρέχα νὰ διδάσκεις
τὸν ἀθλητισμὸν τοὺς Θράκας.

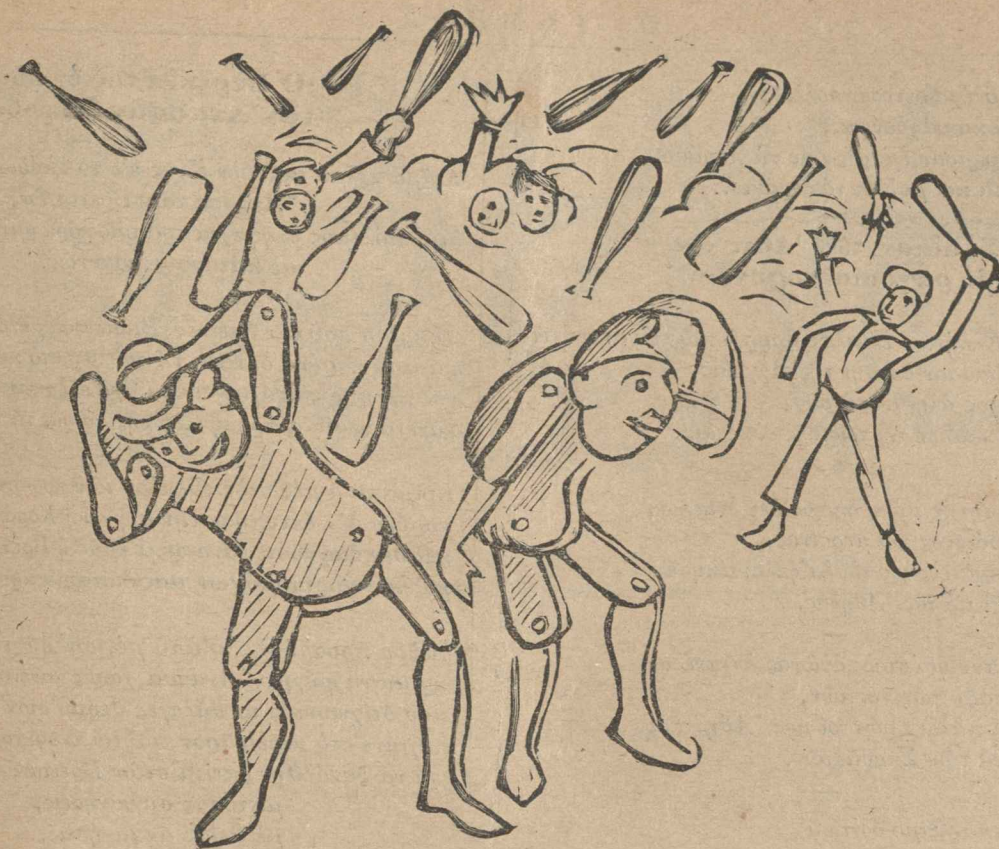
Τὸ περίμενες καὶ τοῦτο, φίλε κουφιοκεφαλάνη ;
τί χαρά μας !... τραλαλά,
καὶ ἀτενίσετε ψηλά
κούτελα τοῦ Κουλουμπέρδα, κούτελα τοῦ Κουτουλάκη.

Π. — Ἐμπρὸς εἰς τὴν Βασίλισσαν καθέννας ἐπροχώρησε
καὶ τότε μὲς στὸ Στάδιον ἐδέσποσε σιγή,
καὶ ἡ προσφιὴς Βασίλισσα τὸν Τσατσανίφο γνῶρισε,
τὸν Κάντζα, τὸν Πανλόπουλο, τὸν Παπαπαναγῇ,
μὰ καὶ τὸν Πετρακόπουλο καὶ τὸν Σαντοριναῖο,
Καλαϊντζίδη τὸν Σμυρνητὸ καὶ ἐμὲ τὸν Ἀθηναῖο.

Εἶδε τὸν Ἰωσήφογλου τὸν τοῦ Πανωνίου
καὶ τὸν Στουρνάρα, Φασουλῇ, τὸν τοῦ Πανελληνίου,
τὸν Πέπα, τὸν Ρουσόπουλο, τοὺς γυμναστὰς τοὺς ἄλλους
καὶ ἄξιους διδασκάλους.

Εἶδε πολλοὺς, ποῦ καὶ ἄλλοτε βραβεῖα πῆραν πρῶτα,
τοὺς σιδηροὺς τοῦ Τόττα μῦς,
καὶ ἀκαμαντόποδας δρομεῖς,
ποῦ γιὰ καιρὸ θὰ βάζουνε στὰ πόδια τὸν τσιρότα.

Εἶδε μὲ βῆμα οὐθυμικὸν τὰ βρέφη τῶν Σχολείων
ἐνδόξως συνεχίζοντα τὸ πάλαι μεγαλεῖον,

εἶδε μωρά, βρὲ Φασουλῇ, τελείως γυμνασμένα,
ποῦ γύριζαν στὸ στήνι των ὥσάν κατεβασμένα,
καὶ ἐδάκρυσαν γι' αὐτὰ γονεῖς
καὶ φίλοι των καὶ συγγενεῖς.

Εἶδε πολλὰς ἀρχόντισσας
στοῦ τοκετοῦ τὸν μῆνα,
καὶ γόνιμους γερόντισσας
καθὼς τὴν Γιακουμῖνα.

Πλὴν ἀλήθεια δὲν μοῦ λές
μέσ' στῆς δόξαις τῆς πολλᾶς
πῶς σοῦ φαίνεται καὶ αὐτὸς
ὁ σπουδαῖος τοκετός ;

Πῶς σοῦ φαίνεται μιὰ Σάρρα,
μιὰ σχεδὸν ἐβδομηντάρια,
νὰ γεννήσῃ μὲ τὰ ρόδα τῆς ἀνοιξέως καὶ αὐτῇ,
καὶ ὁ καιρὸς τὰ γεννητούρια τῆς γενητῆς νὰ συζητῇ ;

Φ. — Τὸν καιρὸ σου τὸν καιρὸ,
καὶ θανμάζω καὶ ἀπορῶ
πῶς καὶ σύ, βρὲ Περικλέτο, ποῦ γίγνεται μᾶθαι γράμματα,
συζητεῖς μὲ τοὺς λοιποὺς
τοὺς ἀκαίρους τοὺς καρπούς,
καὶ τὸ πῶς ἡ Γιακουμῖνα δρᾷ καὶ στὰ γεράματα.

Σὺ, ποῦ σ' ἔχει πιάσει κόρος
καὶ κυττᾷς ἀδιαφόρως
κάθε θαῦμα φαρινικό.

Πῶς θανμάζεις καὶ ἀπορεῖς
καὶ παράξενο θαρρεῖς
τέτοιο πρᾶγμα φυσικό ;

Τῆς Βουλῆς τὴν Γιακουμῖνα δὲν κυττάζεις, μπουνταλᾶ,
τὸν παππούλη τὸν πηδῶντα,

ποῦ καὶ πέραν τῶν ὀγδόντα
σχέδια γεννοβολᾷ ;

Π. — Καλὰ λές, βρὲ Φασουλῇ,
ἔχασα τὸν μπαμπαλῇ,
ἔχασα τὸν Κορδονᾶ,
ποῦ δὲν παύει νὰ γεννᾷ.

Φ. — Μὴν ξεχάνεις, φαρμαρόνε,
καὶ ἔλα κρᾶξε : χαῖρε, γόνε
τῆς γενητῆς τῆς Γιακουμῖνας,
ποῦ θὰ δώσῃς ἐπὶ μῆνας
πρὸς συζήτησιν τροφήν
εἰς τὴν πόλιν τὴν σοφὴν.

Ποῖον σφοῖγος, ποῖον σθένος ;
μέσ' στοὺς κόμους, στὰς θάλας
λέγε μ' ὅλους χαρωπός :

Ἔστω νῦν εὐλογημένος
τῆς γονίμου τῆς κοιλίας
ὁ παράκαιρος καρπός :

Ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ Στάδιον ἄς ἔλθωμεν καὶ πάλιν
νὰ παρακολουθήσωμεν τὸν ἀθλητὴν τὴν πάλιν.
Κι' ἐγὼ μὲ τὴν Βασίλισσαν ἐπῆρα τόσο θαρρῶς,
ποῦ νόμιζες πῶς ἤμουνα κανένας τῆς κομμάρας.
Μοῦ φάνηκε σὰν γνώριμη, σὰν συγγενὴς γνωστή,
καὶ ἐντόνως : ἄου ντοῦ καὶ τοῦ : τῆς φάνταξ Ἀγγλισί.

Κι' αὐτὴ μοῦ χαμογέλασε μὲ χάριν Βασιλίσσης,
καὶ ὅλοι οἱ δικοὶ μας εὐγενεῖς μ' ἐπῆραν ἀπ' ὀπίσω,
καὶ μ' ἐρωτοῦσαν Περικλῇ, μὲ τίσας ἀποκλίσεις
πῶς ἔνιχε τὴν Ἀρσάν τῶν Ἀγγλων νὰ γυμνασθῶ.

Τότε μ' ἐθαύμασαν ποῦ λές
αὐδερωμέναις μούραις,

καὶ μ' ἐχαιρέτησαν πολλαῖς
ψηλοκαπελαδούραις,
καὶ Λόρδοι παραμέρισαν ἔμπρός μου τὰ περάσω,
κ' ἐγὼ τοὺς ἀηδίασα καὶ μοῦλθε νὰ ξεράσω.

Ἐπὶ τὸ Στάδιον τῶν Ἀθηνῶν
βροχὴν ραγδαία κορυνῶν.

Φ.—Κ' οἱ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῖς θαρρῶ πῶς εἶχαν φύγει
μαζὶ μὲ τὴν Βασίλισσαν ἐκείνην τῆς Ἀγγλίας,
ὅπουτις ἓνας πόλεμος ἀληθινὸς ἀνοίγει
ἐπὶ πάλαντον παλλάδιον τῆς τωρινῆς εὐκλείας.

Ἦτοῦσε κάθε νικητὴς, μὰ κ' ὁποῖος δὲν ἐνίκησε,
σὲ δάφνας καὶ μυρσίνας,
ὅταν ὁ ρέκτης Πειραιεύς γὰρ τὰ ὅλα φιλονείκησε
μαζὶ μὲ τὰς Ἀθήνας.

Ἐρῶς μεγάλης πνεῦμα' στοὺς ἀγῶνας ἐπιπνέει
μεταξὺ τῶν νικητῶν,
ὅπως ἤριζαν κ' οἱ πάλαι πρόγονοί μας Ἀθηναῖοι
μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν.

Τότε τρέξιμο δοντιοῦ
καὶ γουρλώματα ματιοῦ,
τότε μένος, τότε μῆνις.
ποῦ νὰ πᾶς καὶ ποῦ νὰ μείνης.

Τότε πέφτει, Περικλέτο, μὰ κορὺν' ἐπὶ δέξα
καὶ κατόπιν μὰ δευτέρα,
καὶ κατόπιν ἄλλη τρίτη,
καὶ κατόπιν ἐπὶ κενὸν
ἓνα πλῆθος κορυνῶν
συγκρουόμενον συρίττει.

Τότε τρέχουν Ἀστυνόμοι,
τότε σπάζουν πλάταις, ὄμοι,
τότε σπάζουν καὶ πολλὰ
τροπαιοῦχων κεφαλαί.

Τότε πλήθους συμφυρμὸς
καὶ νηπίων ὀδυρμὸς,
τότε κοπετοὶ μητέρων
καὶ τρεχάματα πατέρων.

Τότε πάταγος κορύνας
κάθε φύλον ἀπειλεῖ,
τότε κάθε Γρακουμίνας
πρόωρος ἀποβολή.

Τότε φεύγει κόσμος κλαίων,
τότ' ἐγέλασ' ἐπὶ πλέον
κ' ἡ γλαυκῶπις ἡ Παλλὰς,
καὶ μὲ τόσας κεφαλὰς
σπάζει τότε κ' ἡ δική μου,
καὶ φωνάζω πρὸς πολὺ:
χαῖρε, γενεὰς ἀλκίμου
φιλοπόλεμος φυλή.

Εἰς θανμάτων ἐποχὴν
ἴδαμεν ἐξ οὐρανῶν
κ' ἀπροσδόκητον βροχὴν
βαρυγδούπων κορυνῶν.

Ὁ Περικλέτος ἐν ᾧδῃ
τὴν Ἀνασσαν ξεπροβοδεῖ.

Κοῦμα κοῦμα ποῦ δὲν εἶχες εἰς τὸ Στάδιόν μας μένει,
Ἀνασσα τῶν Βρεττανῶν,
ὅταν πόλεμος ἐξῆψε τὰ τροπαιοφόρα σμήνη
μὲ πατάγους κορυνῶν.

Τὶ κοῦμα ποῦ δὲν ἔμεινες, Βασίλισσα μεγάλη,
καμνὴ κορὺνα δυνατὴ νὰ σοῦ λθῇ ἐπὶ κεφάλι,
γὰρ νᾶχης ὡς ἀνάνηται τοῦ φιλελληνισμοῦ σου
κανένα τραῦμα προσφιλεῖς τῆς χώρας τῆς εὐμοῦσου.

Κοῦμα ποῦ μὲς ἐπὶ τὸν εὐλαλον τῶν κορυνῶν κλαυθμῶνα
κορὺνα δὲν ἐκτύπησε τὴν συγγενὴ Κορῶνα,
καὶ δὲν δαφροστεφάνωσε μ' ἐμᾶς ἡ Βρεττανία
καὶ τῶν κορυνομάχων μας διάτρητα κρανία.

Δέξου προσρήσεις κ' ἀπὸ μέ, τῶν Ἀθηνῶν τὸν Βάρδο...
κοῦμα νὰ φύγης, Ἀνασσα, χωρὶς κανένα τραῦμα,
ποῦ δείχνωνιὰς τοῦ θάλλεγες θερμὰ ἐπὶ τὸν Ἐδουάρδο:
πήγαίνε ἐπὶ πολίεθρον, ποῦναι θανμάτων θάψιμα,
γὰρ νὰ ξανάλθης ἐπειτα τῶν Βρεττανῶν τὴν γῆν
μὲ τόσας συγκινήσεις,
μὲ θείας ἀναμνήσεις,
καὶ μὲ κορύνας ἱερᾶς ἀτίμητον πληγὴν.

Ἄκου κ' ἐμὲ, ποῦ τῶν Ρωμηῶν τὴν φλόγ' ἀναρριπίζω
καὶ μ' ἓνα ῥῆγος ἱερὸν ἐπὶ τὸ Στάδιον ἐροίγησα...
γκόντ' σπῆδ', γκόντ' σπῆδ'... ἀναχωρεῖς κ' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἐκείνη
νὰ πῆς τὰ δέοντα γὰρ μᾶς... ἐπλέξαντ' ἐπὶ τὸν Ρήγισσα.

Καλὸ ταξίδι... πῆγαίνε' στοὺς Ἀγγλους νὰ συχᾶς,
γιατὶ μ' ἐμᾶς, Βασίλισσα, μ' ἔχει νὰ τοὺς ξεχᾶς,
κ' ἄς σὲ χλωμιάξῃ κἄποτε μὲ θλίψις μουσική
πῶς δὲν ἐπλήρωσε καὶ σὲ κορὺνα κλασική.

Π.—Μᾶς ἔφυγε, μᾶς ἔφυγε, κ' ἐγὼ καλὰ τῆς τᾶπα,
κ' ἦρα βερμούτ' κ' ἐγίνηκα γὰρ τοὺς Ἑγγλέζους τᾶπα.
Μὰ πῆς μου, Φασουλῇ λαγὲ μὲ τοὺς χυτοὺς λαγόνες,
πῶς μένεις ἀδιάφορος καὶ κορύς' στοὺς ἀγῶνας;

Φ.—Ναὶ μὲν ὀργᾷ κ' ἡ φύσις μου καὶ πρὸς τοὺς στίβους
κ' ἐπικροτῶ τὴν ἀσκήσιν ἐφήβων ἀκαμάτων,
μὰ τῶν ψυχῶν οἱ γυμνασταὶ νὰ προηγοῦνται πρέπει
κ' εὐσχήμονες ν' ἀπολοῦντο ἐκεῖνοι τῶν σωμάτων.
Χωρὶς τοὺς πρώτους γυμναστὰς οἱ στίβοι τῶν ἀγῶνων
δὲν βράζουν ἄλλο τίποτε παρὰ φρυγάδας μόνον.

Π.—Κ' ἐγὼ σὲ τοῦτο συμφωνῶ βεβαίως, Ἰσοκράτη,
καὶ τῶρα δέξου κάμποσαις κορύναις εἰς τὴν πλάτη.

Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Γεωργὸς Βούρβαχης, καὶ ὅλα νέος πράγματι λαμπρὸς,
ὅπου διεκπαιδαίοντι τὸ πασίγνωστον «Ἐμπρός»,
τὴν Εἰρήνην τοῦ Γιαντούλη συνεξέχθη κατ' αὐτὰς,
κόσμον ἐκ τῆς Μιτυλήνης καὶ μὲ κάλλος κ' ἀρετὰς.
Ἐστεφάνωσεν Ἑλένη, σύζυγος Σανδοπουλίδου,
κ' ἀδελφὴ Καρατοδάκη, ποῦ τὸ νῦν «Ἐμπρός» ἐκδίδει.
Ἦνε σὶς Καταστήματα τὰ φιλανθρωπικὰ
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ δρῶντα γνωστὰ.
Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον ἐξέδωσαν κ' ἐφέτος,
ὅπερ πρὸς ἔλους συνιστᾷ θερμῶς κ' ὁ Περικλέτος.